

Oplysning om de Sager, som jeg skal afgive min Stemme over — at stille det Spørgsmaal til den ærede Regering, om der er noget Land, der i Kraft af bestaaende Traktater har Ret til at fordre lignende Begunstigelser som dem, der indrømmes Spanien ved den foreliggende Traktat, eller ei? (Finanzministeren: Ja!) Endvidere vil jeg tillade mig at spørge, om det er Stater, fra hvilke der sker Indførsel hertil, som er af nogen Betydning? Jeg tror ikke, det gjælder om Frankrig, som jo er et Land, der staar over Spanien med Hensyn til Indførslen til os og de Produkter, som det her kommer an paa. Den Traktat, som bestaar med Frankrig, kjender jeg, og jeg er overbevist om, at Frankrig ikke har Ret til at fordre de Begunstigelser, som Spanien har faaet ved Traktaten, medmindre det giver passende Vederlag. Jeg tilloob mig sidst at berøre dette, men jeg nævnte tillige, at det ikke var mig klart, paa hvilke Punkter Frankrig vilde være i Stand til at give lignende Ækvivalent, som vi have faaet af Spanien, nemlig med Hensyn til Klippfisk, al den Stund Frankrig jo ikke herfra modtager Produkter i større Omfang. Jeg nævnte netop, at der ikke gaar Klippfisk til Frankrig, men at Frankmændene selv i vore Farvande hente deres Fisk og tilberede dem. Jeg skal i Sammenhæng hermed henlede den høie Regerings Opmærksomhed paa en Korrespondance, der i disse Dage er fremkommen fra Island, og som staar at læse i Nationaltidende for i Lørdags. Der staar anket over, at over 100 franske Fartøier, hver bemanded med ca. 20 Mand, altsaa en hel Flaade, havde lagt sig paa Islands Fiskebanker, saaledes at de havde spærret Fjorden ved Reykjanæs, saa at Fisken næsten ikke kunde komme derind. Mulig kunde man, hvis man ikke paa anden Maade kan forhindre dette Indgreb i vore Rettigheder, bruge dette som Ækvivalent, forlange af Frankrig, at det giver Erstatning for det Indgreb i Fiskerettighederne, som her utvivlsomt foreligger. 100 franske Fartøier paa et Sted alene ere et stærkt Bevis paa, i hvor stort Omfang Rystfiskeriet paa Island drives fra Frankrigs Side. — Endvidere tør jeg maasse med Hensyn til den ny Søfartstraktat tillade mig et Forslag til den høie Regering. Det er navnlig Søfartstraktaten, hvorpaa Handelstraktaten lægger den største Vægt, og jeg vil derfor tillade mig at spørge om, hvorvidt der, naar denne Traktat bliver vedtaget, derved indrømmes danske Skibe nogen større Ret med Hensyn til Havneafgifter o. desl., end de allerede nu have i Kraft af de bestaaende Forhold. Hvis dette

ikke er Tilfældet, er Søfartstraktaten nemlig jo forsaavidt uden Betydning, da det vel ikke kan antages, at der vil ske nogen Forandring i de 3 Aar, som Traktaten er bestemt til at løbe i. Her kan den danske Handelsstand godt vise den samme Energi og Driftighed, som det i Grossererforetets Andragende udvilles, at man vil være i Stand til at udvikle, dersom disse Traktater blive vedtagne. Altsaa i den Henseende er Søfartstraktaten aldeles ligegyldig, den samme Energi kan udvilles i Fremtiden som hidtil — den hidtilværende har rigtignok været lig Kul, thi det er oplyst, at de eneste Produkter, der ere gaaede fra Danmark til Spanien, er Klippfisk og Stokfisk. At der er et levende Æmte hos Handelsstanden om at faae lige Udgang med andre Nationer, kan jeg saa godt forstaa, skjøndt der staar ret mærkelige Ting i flere af disse Andragender. Jeg ser saaledes, at Handelsforeningen i Ribe skriver, at det er af største Betydning, ikke alene for hele Landets Industri og Handel, men i særlig Grad af stor Betydning for Handelen og Industrien omkring Ribe, at denne Traktat vedtages. Jeg tror dog, at det er temmelig vidt drevet. At vor Handelsstand imidlertid viser Iver for at faae samme Rettigheder som andre Nationer, det kan man forstaa, og man maa derfor ønske, at denne Traktat maa gaa igjennem, og da man nu engang har knyttet dens Vedtagelse til en Toldlov, at det ogsaa maa lykkes at føre den igjennem. Det forekommer mig, at der er kommet Anthyndinger fra forskjellige Sider, som vise, at man mulig kunde havne i det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) stillede Forslag. Det forekommer mig ogsaa at være et særdeles forstandigt Forslag, navnlig efter den Modifikation, det ærede Medlem gav det sidst. Hvad særlig det angaar, at det er knyttet til den Betingelse, at der fremkommer en Lov om yderligere Beskatning af Brændevin og af bairisk Æl, da er jeg, hvad det første Punkt angaar, aldeles uenig med den ærede sidste Taler. Den ærede Taler mente, at det gaar ikke an at beskatte Fattigmænds Alkohol, naar man ned sætter Skatten paa Rigmands Alkohol. Jeg tror, at det er en doktrinær Betragtning, som ikke holder Stik i Virkeligheden, som ikke er fulgt i andre Lande og navnlig ikke i vore Nabolande, hvor man ikke har taget i Betænkning, skjøndt man har en overordentlig høi Brændevinsafgift, at ned sætte Buntolben for at faae afsluttet en Traktat med Spanien, som er af den allerstørste Betydning for dem, idet jo Sverig-Norge udfører til mange Lande og ogsaa til Spanien en overordentlig Mængde Tømmer og Træ, og den norske Fiskehandel